

У многобројним текстовима посвећеним подршци и свесрдном одобравању „коначног“ отпочињања решавања косовског проблема често се може наћи став да је најзад дошло време да се изађе из дугогодишње косовске агоније и крене крупним корацима у светлу будућност. Додатна аргументација је садржана у тврдњама да морамо да најзад скинемо косовски терет са врата, прихватимо реалност на терену и ослободимо српско друштво косовских стега, јер једино тако Србија може да постане део савременог и нормалног света.

Ово је доминантно мишљење у оном делу наше грађанско-либералне јавности које је најзад дочекало да његове идеје о “коначном” решавању косовског питања постану главни ток званичне реторике и официјелне државне политике. А суштина опредељења о нужности “коначног” у решавању косовског питања садржана је у намери да се решавају проблеми који прате свакодневни живот Срба на Косову и Метохији. То је крунски доказ да се мора кренути са мртве тачке и отпочети процес нормализације живота Срба на Косову, али и политичких односа Београда и Приштине. При томе се непрестано истрајава на тврдњи да је то једини прихватљиви пут и начин да се пресече косовски Гордијев чвор.

Овако постављена идеолошка конструкција о неопходности нормализације стања на Косову и Метохији апсолутно је доминантна, што се може видети и по томе што се веома тешко пробијају различита мишљења и дисонантни гласови који су изван овако успостављеног и чврсто контролисаног медијског обрасца. Очигледно је дошло поново време да се у нашој јавности могу чути и најдрастичнији примери идеолошког обрачунавања са свима који не деле владајуће одушевљење „коначним“ решавањем косовског проблема, а да се не може на одговарајући начин бранити принцип слободног

Пише: Маринко М. Вучинић
петак, 31 мај 2013 11:06

и различитог мишљења. То је још један допринос успостављању политичке коректности која ће се кретати само у оквиру задатих идеолошких граница, а ако се и прекораче принципи елементарне пристојности, то ипак није тако важно јер се ради о одбрани вишег државног циља који је посвећен нормализацији односа на Косову и Метохији.

Као добра илустрација оваквог стања може се навести „обрачун“ Горчина Стојановића са КПЗ (Културно просветном заједницом) што је он искористио да подастре у својеврсној питаљници и свој став о Косову који изједначава са најозлоглашенијим затворима у Србији. Питајући се шта је то КПЗ, он је дао следећи одговор - Косово - Падињак - Забела, и при томе није пропустио да идеолошки (и политички веомо коректно) дисквалификује и Нову српску политичку мисао, наводећи да је КПЗ исто што и НСПМ (носи се у ПМ).

За овог колумнисту Блица и беспоштедног хроничара нашег културног живота сасвим је политички коректно и допустиво да питање решавања судбине Косова и Метохије ставља у исту равн са Падињаком и Забелом, и при томе он тврди да је овај његов текст намењен разбибризи, едукацији јер је то код нас увек повезано – лакоћа, озбиљност, глупост и знање, будалаштина и целомудреност. Сасвим је јасно у коју је категорију самог себе сврстао Горчин Стојановић, прихватајући да буде део идеолошке хајке која се води против свих оних који нису хорски прихватили коначно решавање косовског питања. О томе најбоље сведочи и његова отворена нетрпељивост коју је показао према Новој српској политичкој мисли у којој се оглашавају управо они људи који настоје да аргументују другачији приступ „историјском“ договору о нормализацији односа Приштине и Београда.

А о каквој се разбибризи и лакоћи живљења ради, могу нам најбоље посведочити они који живе свој тегобни живот на Косову и Метохији. За њих оно није Падињак или Забела, како то каже целомудрени Горчин Стојановић, већ место њиховог постојања и живљења на коме они немају елементарна људска права, безбедност и слободу кретања. Приликом посете деце у склопу акције Мала матура - велико срце могле су се чути речи њихових професора који на следећи начин описују стање на Косову и Метохији. “Наша деца на Косову и Метохији спавају на пола ока, њихова слобода за већину је само круг слободе од неколико метра. За неке до самог кућног прага. Зато је, ово, за њих нешто посебно. Дар да се надишу, прикупе снагу и да се врате”.

"Не знам како ћу се вратити. Лакше ми је било да дођем. Желео бих да моји другари... не другари, моја браћа, допутују мени у посету. Више би можда ценили слободу коју имају", каже ученик Видоје из Осојана. У тексту Живојина Ракочевића о судбини Боре Драмончића који последњих 14 година проживео као изопштеник, а био је један од истакнутих политичких и јавних радника на Косову и Метохији који је остао да живи у Приштини и након завршетка НАТО агресије на Србију, може се прочитати и његово потресно сведочанство о животу његове породице у граду у коме је остало неколико десетина Срба осуђених на потпуну изолацију. "Теже ми је сада него у Матхаузену, изјавио је пре неколико година објашњавајући да је он у савременом свету, у срцу свог града и можда први пут у животу постао изопштеник из света. Ретко је помињао бројне бомбашке нападе, молотовљеве коктеле, пребијање супруге Смиљане на улици, јер он се сам није плашио, а посебно су га несрећним чиниле посете Албанаца које су започињале реченицом „Комшија, чули смо да продајеш кућу“.

Али овакви примери неће бити предмет помне колумнистичке пажње Горчина Стојановића јер за њега је сасвим прихватљиво да у својој разбидризи и идеолошким обрачунима изједначава Косово са Падињаком и Забелом. Важно је само бити део идеолошког погона који се сада тако здушно ставио у службу нове владајуће коалиције која је кренула у „коначно“ решавање косовског питања.